

[Søren Andersen.]

mer i forbindelse med arbejdsløhedssøerne. Jeg hørte, at der var tale om eventuelt at støtte det private initiativ på dette område, men med en tendens til at fastslå, at det måtte blive i byerne. Jeg forstår godt, at man her lettest finder det mest hensigtsmæssige og fornuftige grundlag at bygge på, men nogle af disse udprægede arbejdsløhedssøer er ikke placeret omkring købstæder. Imidlertid er det naturligvis umuligt for mig nu at tage stilling til disse spørgsmål, men jeg udtaler min anerkendelse af, at dette store og vigtige samfundsproblem eventuelt vil komme frem til nærmere behandling, måske i tilslutning til behandlingen af dette lovforslag.

Med disse ord takker jeg for den højtærede ministers tilsagn om et godt og nøgternt samarbejde i udvalget.

Peter Ravn: Som allerede nævnt tilsigter dette lovforslag forskellige ændringer i beskæftigelsesloven. Der foreslås adgang til anvendelse af ikke-henviste arbejdere ved disse foranstaltninger; bestemmelsen om 100 dages ledighed i de sidste 12 måneder, for at henvisning kan finde sted, foreslås ophævet, og der forlanges licitation vedrørende arbejder til over 25 000 kr.

Det første af disse punkter, altså det, at man i et vist omfang vil give adgang for folk, der ikke opfylder henvisningsbetingelserne, kan ikke kalde på nogen lidenskab hos mig. Som den højtærede arbejdsminister allerede har sagt, er det almindelig praksis, at der ved disse arbejder anvendes folk, som ikke opfylder betingelserne. Efterhånden som man er gået over til også at anvende flere og flere tekniske hjælpemidler ved beskæftigelsesarbejder, er der givet adgang til, at specialister af mange forskellige slags kan anvendes til betjening af disse tekniske hjælpemidler. Det gælder traktorførere, tromleførere, jernbindere, specialarbejdere, forskallingsarbejdere, rørlæggere o. s. v. Jeg har indtryk af, at disse bestemmelser bliver administreret på en god måde, også uden at det, i alt fald mig bekendt, har givet anledning til vanskeligheder. Om der så nu skal gives yderligere adgang til at beskæftige ikke henviste folk, ved jeg ikke, og jeg er da slet ikke sikker på, at man skal gøre det ved at fastsætte

ganske bestemte normer, f. eks. at det altid skal være tilladt at anvende 2 ikke-anviste på arbejdspladser, hvor der beskæftiges indtil 10 arbejdere, og 4 ikke-anviste på arbejdspladser, hvor der beskæftiges mellem 10 og 40 arbejdere. Jeg er bange for, at man måske vil nå det modsatte af det, der egentlig er formålet, og gøre loven stiv og usmidig.

Man må erindre, at der efter denne lov udføres mange forskellige slags arbejder, gade- og vejarbejder, kloakanlæg, rensningsanlæg, havneanlæg og moleanlæg, sports- og parkanlæg, læplantninger, stødoptagning, forskellige jordarbejder o. s. v. o. s. v. Der udføres jo arbejder lige fra de mest primitive til dem, der kræver en betydelig indsigt og viden. Det er altså ikke nødvendigt med det samme antal specialister og særlig kvalificerede folk ved alle arbejder, heller ikke til oplæring og uddannelse, men alt dette kan vi tale om i udvalget. Er der virkelig eksempler på, at loven har virket uheldigt og sagerne ikke kan ordnes ad administrativ vej, må vi udforme bestemmelser, hvorved den fornødne smidighed kan opnås.

Derimod er jeg meget mere betænkelig ved at sløjfe bestemmelsen om, at der skal 100 dages ledighed til, for at man kan henvises til et som beskæftigelsesforanstaltning iværksat arbejde. Jeg er enig med den højtærede arbejdsminister i, at det er en fundamental bestemmelse, og lovens hensigt er, som der står i § 10, stk. 1, at der skal beskæftiges arbejdsløse, der ikke kan få normalt arbejde. Denne passus angiver den sociale linje i loven.

Det drejer sig om folk, der er eller er ved at være slået ud, og som, hvis de ikke får en chance på en eller anden måde, vil gå tabt for produktionen. Det kan måske være mennesker, som ikke længere opfylder arbejdsløhedslovens betingelser om 26 ugers arbejde i de sidste 3 år, og som derfor har mistet deres rettigheder i forsikringen. De er på vej til at gå til grunde, fordi de er kommet ind i en ledighed, som de ikke har nogen udsigt til at komme ud af igen, men de får ved loven en chance, det er lovens hovedprincip, og ændrer man derved, får loven en anden karakter. Skal man give disse mennesker arbejde, forudsætter det, at der foretages en anvisning blandt de